

İnsan yaşlandığını ne zaman hissetmeye başlar?

Ben sanırım doğduğum zamandan beri hissediyorum. Annem yaşlı doğduğumdan bahsettiğine göre ve kendimi asla genç hissetmediğime göre doğru olabilir.

Yine de *daha da yaşlanma* sözkonusu, herkesin başına gelen cinsten bir yaşlılık.

Daha halsiz hissettiğim ve daha yalnız, hayatın hiç de umduğum gibi gitmediğini düşünerek geçirdiğim günler... Şu sıralar kendime gösterdiğim sabrın neticesi ortaya sermediğim bütün saçmalamaların serilmesi. Aklımın dizginleriyle yerinde duran kötü huylarımın ortalık yere çıkması, dilimin sivrileşmesi, tanıdığım insanların tanımadığım hallerine şahit olmak, geçmişin ölmesi, artık işlerimin acele olması ve bencilleşmek... *Ölüm bana sizden daha yakın, bencilleşmeye hakkım var.*

Bulunduğu durumda mutlu bir insanın gelecek korkusu normal sayılabilir, ben de böyle bir korku duyuyorum. Önceden yaşlanmak biraz daha kolaymış gibi geliyor bazen, en azından insanlar doğdukları dünyaya benzer bir dünyada ölüyormuş, şimdilerde yaşlanmakla ilgili düşünecek daha çok şey, teknolojinin, çevrenin, ülkenin, insanların nereye gittiği var. *Ben nereye gidiyorum* bunların yanında bir ayrıntı, ama bizim için en önemli ve (verebilirsek) cevabını verebildiğimiz tek soru.

İnsan gençliğinde lehine hizmet etmiş özelliklerin yaşlılıkta aleyhine döndüğünü görebilir. Etrafındaki insanların en akıllısı olarak onlara yön vermiş biri, yaşlanınca o günlerinden kalan sebatını inada, konuşkanlığını gevezeliğe çevirebilir. *Nemo ante mortem beatus* demiş Romalı, ölümden önce kimse mutlu değildir, yani belli olmaz, zenginlik ve başarı içinde geçmiş bir ömrü kekre ve sıkıcı karakter yüzünden yalnızlıkla tamamlamak mümkün bir sondur.

İlk gençliğimde kendime bir meslek edinmenin insanlarla ilişki(sizlik) açısından en doğru yol olduğuna kanaat etmiştim. Meslek derken eşya üzerinde özel bir tasarruf ve beceri gerektirenlerden bahsediyordum, laf üretmek veya insanları yönetmek gibi *sahte* mesleklerden değil, ayakkabı yapmak veya saat tamir edebilmek gibi. Bunun üzerine insan isterse yöneticilik, isterse (benim burada yaptığım gibi) laf üreticiliği ekleyebilir, ancak meslek sahibi olmanın getirdiği güven olmadan bunları da olması gereken şekilde yapamaz. İnsanlara kafadan bağlı olmak zaten sıkı ve daraltıcıdır, buna bir de göbek bağı eklemek daha da sıkıcı bir hayata yol açar. Bu inancım hala devam ediyor.

Otuzlarımdaki meselem ise yaşlılığımı nasıl karşılayacağım. O zamana asla ulaşamayabilirim ama ulaşırsam ihtiyarlığımın kendimdeki ve etrafımdaki sorunlardan biri haline gelmesini istemem. Yaşlılığın da gençlik gibi bir hakkı var ve ona hakettiği gibi davranmak gerek.

Karakterimin kötü taraflarını tutan dizginlerimin daha zayıflayacağını tahmin ediyorum. O sebeple bu dizginleri biraz daha güçlendirmek, egomu biraz daha azaltmak, kendi vaktimi değerlendirebilecek ve insanların ilgisine daha az muhtaç meşgaleler bulmak. Hayat çocukluğumdaki kadar zor değil şu an, belki yaşlılıkta da bu kolaylaşma devam eder. Kendimi dünyaya ve insanlara sıkı sıkıya sarılmış bağlardan biraz daha kurtarırım, çünkü anladığım kadarıyla ne yaşadığım değil, hangi duygularla yaşadığım belirliyor akıbetimi. Saraylarda huzursuz ve sokakta huzurla yaşamak mümkün. Ne kadar ehlileşebilir,

kötülükle (fiilen veya zihnen) ilgimi ne kadar kesebilirsem, yaşamak vazifesini o kadar rahat tamamlayacağımı düşünüyorum.